

ARBETARMAKT

Svensk sektion av FRKI – Förbundet för en Revolutionär Kommunistisk International

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 30 (30/99) - 991110

arbetarmakt.com

Innehåll

- Kräv att den ryska armén lämnar Tjetjenien
- Riv upp förslaget om medlingsinstitut
- Håll vallöftet!
- Mobbingdomen otillräcklig
- Vänsterpartiet och arvet från stalinismen
- Appell: Försvara den pakistanska arbetarrörelsen

Kräv att den ryska armén lämnar Tjetjenien

Den ryska invasionen av Tjetjenien har nu pågått i tre månader och syftet är uppenbarligen att helt underkuva landet. För några dagar sedan sade den ryske försvarsministern Igor Sergejev att den ryska krigsmakten tänker erövra hela Tjetjenien, med undantag för huvudstaden Groznyj - som antagligen skall bringas på knä med andra metoder.

De ryska styrkorna belägrar nu Tjetjeniens andra stad, Gudermes, och rycker an mot sig huvudstaden Groznyj från tre håll. Tjetjeniens president Aslan Maschadov gav i torsdags kväll order om att enligt uppgift 2 000 soldater som är inneslutna i Gudermes skall kämpa till slutet.

Tusentals tjetjener har dödats av ryska granater och bomber. Den ryska invasionen har också orsakat en flyktingkatastrof. Det beräknas att minst 200 000 tjetjener flytt till grannlandet Ingusjien. Sannolikt befinner sig tusentals andra på flyende fot inom landet.

Regeringen i Groznyj kräver självständighet men har inte erkänts av något annat land. Ryssland har istället fått ett tyst stöd från de styrande kretsarna i väst, som anser att Tjetjenien skall fortsätta vara en del av Ryssland och underställd den proimperialistiska regeringen i Moskva.

Alldeles oavsett karaktären hos Maschadovs regim är det inte Rysslands sak att avgöra vem det är som skall styra Tjetjenien utan den rätten tillkommer enbart befolkningen i landet. Kräv att de ryska trupperna dras tillbaka och att den ryska regeringen utfäster sig att bygga upp allt det dess trupper förstört! Kräv att Tjetjeniens folk ges rätt att själva bestämma över sitt öde!

Riv upp förslaget om medlingsinstitut

Den 9 december kommer regeringen att lägga fram en proposition om nya regler för löneförhandlingar och stridsåtgärder. Enligt vad som nu är känt om propositionen kommer en ny myndighet, Medlingsinstitutet, att bildas. Denna myndighet skall bl a få rätt att skjuta upp varslade stridsåtgärder i fjorton dagar samtidigt som varseltiden förlängs från sju dagar till sju arbetsdagar. Den som trotsar institutets beslut kan bli skadeståndsskyldig till staten. Institutet får också utse

medlare och skall till och med ha rätt att göra det över huvudet på de inblandade i en konfliktsituation. Utöver detta kommer Medlingsinstitutet att bli ansvarigt för den officiella lönestatistiken.

Bakom propositionen står förutom socialdemokraterna även miljöpartiet och vänsterpartiet. Men det faktum att propositionen har en "röd-grön" stämpel gör den inte bättre. Tvärtom. Om det verkligen hade handlat om en proposition med "röd" prägel hade förslagen syftat till att stärka fackets ställning gentemot arbetsköparna istället för att ge den statliga byråkratin ökade möjligheter att sabotera kampen för högre lön och bättre arbetsvillkor.

I nittionio fall av hundra är det privata och statliga arbetsgivarna som kommer att gynnas av de nya reglerna. För de arbetar- och tjänstemannagrupper som väljer att söka öppen strid är det av väsentlig taktisk betydelse att deras stridsåtgärder biter så snabbt som möjligt. Ju hårdare deras stridsåtgärder kan slå med en gång, ju snabbare kommer arbetsgivaren att kasta in handduken. Mardrömmen för varje arbetare och tjänsteman som tvingas att ta till strejkvapnet är att ge sig ut i en konflikt där arbetsgivaren fått tid och utrymme att förbereda sig på en långvarig konflikt.

Det finns ingen anledning att ställa sig bakom den aviserade propositionen. Inom såväl de fackliga organisationerna som inom SAP och vänsterpartiet måste förslagets motståndare försöka vinna majoriteten av organisationernas gräsrotter för att förkasta det.

Håll vallöftet!

Socialdemokraterna i Norrbotten har tvingats backa för den hårda kritiken och drar nu tillbaka förslaget om att slopa den fria barnsjukvården. Fri barnsjukvård var ett av de socialdemokratiska vallöften i den senaste valrörelsen. Reformen infördes därför att alltför många barnfamiljer såg sig tvungna avstå från vård till barnen.

Reträtten är en seger för opinionen. Men protesterna och kraven på att löftet om fri barnsjukvård hålls måste fortsätta även i andra delar av landet. I Region Skåne är vården för alla barn och ungdomar över sju år avgiftsbelagd sedan halvårsskiftet. Även Gotland har slopat den fria barnsjukvården. I Stockholms län föreslås en avgift för barns sjukhusbesök medan besöken i primärvården förblir kostnadsfria för barn och ungdomar. Beslut fattas i mitten av december.

Det är visserligen sant att landstinget i Norrbotten har dålig ekonomi, men det är inte låginkomsttagarnas barn som skall betala för detta. Socialdemokraterna i Norrbotten liksom i resten av landet borde kräva av sina partikamrater i regeringen att de för en arbetar- och låginkomsttagarpolitik istället för att anslagen till den offentliga servicen och utlova skattesänkningar för de välbeställda.

Mobbingdomen otillräcklig

Grums kommun dömdes i förra veckan av Karlstads tingsrätt att betala 125 000 i skadestånd till Johanna Rosenqvist för den mobbing hon utsatts för i skolan. Kommunen får också betala rättegångskostnaderna. Tingsrätten slog utifrån skadeståndslagen fast att kommunen som myndighetsutövare varit försumlig och inte gjort tillräckligt för att förhindra mobbingen. Tvärtom hade skolan genom sitt okunniga agerande bidragit till att förstärka mobbingen istället för förhindra den, menade rätten.

Man kan bara välkomna domen, som måste ses som ett uttryck för ett växande och utbrett missnöje med hur kommunerna lever upp till sitt ansvar för skolväsendet. Det finns alldeles för många och skrämmande exempel på hur kommunpolitiker missköter sitt ansvar för skolväsendet utan att ställas till svars, trots att deras snåla, okunniga och nonchalanta agerande kan leda till livslånga men för de ungdomar som drabbas.

Domar av den här typen är ändå otillräckliga för att komma åt den kommunala misskötseln av

skolan. Ett stort steg i rätt riktning är ett fullständigt förstatligande av hela skolväsendet under kontroll av de barn, föräldrar och inte minst dem som arbetar inom skolan, på basis av en klar och tydlig målsättning att garantera en likvärdig utbildningsstandard i hela landet. Även om det inte skulle avgöra kampen om skolans ideologiska innehåll, skulle det bidra till att bryta den allt snabbare utvecklingen mot ett parallellskolesystem med resurstarka skolor för de välbeställda och utarmade skolor för de fattiga.

Vänsterpartiet och arvet från stalinismen

-Vi visste ingenting, hörs samstämmigt från vänsterpartiets nuvarande och tidigare ledare när de ställs inför uppgifterna om de svenska som mördades i Karelen under Stalins terrorvälde. Det är möjligt att de inte kände till just de här konkreta utslagen av den stalinistiska polisdiktaturen, men det är samtidigt slående att de inte har gjort några som helst ansträngningar för att undersöka vad som hände med de svenskar som gav sig av till Sovjetunionen i tron att de flyttade till en stat styrd av arbetarklassen.

Överhuvudtaget har inte vänsterpartiet gjort några som helst ansträngningar att verkligen göra upp med stalinismen. Det är visserligen fel att beteckna partiet som stalinistiskt idag; det är ett litet opportunistiskt parti med en socialdemokratisk eller reformistisk ideologi som gemensam nämnare för sin politik. Men det har undvikit att verkligen gå till botten med sitt förflutna.

Det har gjorts en del undersökningar i partiets regi, men det är slående att vänsterpartiet saknar en genomarbetad och inom partiet förankrad analys av vad de stalinistiska diktaturena var för slags samhällen och vad det betydde för partiet.

Ta bara sådana frågor som: Vad visste egentligen partiets ledning om de verkliga förhållandena i Sovjetunionen under hela perioden från 30-talet fram till 80-talet, då banden definitivt klipptes av - inte till följd av partiets eget agerande utan genom de stalinistiska diktaturens kollaps. Ljög ledare som Sven Linderot och Hilding Hagberg medvetet eller var de bara "nyttiga idioter"? Eller viktigast av allt, en systematisk genomgång av vilka lärdomar drar partiet av sitt förflutna? En förfuskad analys kan naturligtvis bara resultera i felaktiga lärdomar och slutsatser.

Inte minst partiets egna veteraner borde ha rätt att få reda på i vilken utsträckning deras idealism och offervilja missbrukades och manipulerades till förmån för handlingar som gick stick i stäv med vad de vill uppnå.

Appell: Försvara den pakistanska arbetarrörelsen

Vi återger nedan en appell till att fackmedlemmar från Pakistan Trade Union Defence Campaign. Vi tar gärna emot och vidarebefordrar appeller om stöd och solidaritet med kämpande eller förföljda grupper och individer. Av resurs- och utrymmesskäl kan vi inte utlova att de översätts eller återges i sin helhet (i det senare fallet anger vi alltid om texten förkortats).

Urgent appeal to all trade unionists

Dear Comrades,

The situation in Pakistan is extremely unstable. The military have deposed the civilian government. Now a power struggle is taking place within the regime itself. The outcome of this is not clear, but one of the options is the declaration of martial law. The deposed civilian government was hated by the masses. It was carrying out a vicious programme of cuts and privatisations. On top of this it was an extremely corrupt administration.

In this situation the military are portraying their coup as a necessary measure to defend the well-being of the country. But we know from past experiences what a military regime would mean. I myself suffered the brutality of the last military dictatorship of General Zia, when I was imprisoned

and tortured.

A return to military rule would mean the destruction of the few democratic rights that remain in Pakistan. The trade unions have already suffered greatly in the past period. Trade union leaders have been assassinated. Shop stewards have been victimised. That is why we originally set up the Pakistan Trade Union Defence Campaign.

Now we face the task of taking all precautionary security measures to protect our trade union activities. We are already in the process of doing this. I am sure you will be aware of what this involves. We have to move material away from our offices and also move prominent figures of our movement to safe places. All this costs money and we in Pakistan have very little resources to do this.

Therefore I am appealing to you to donate whatever you can to the Pakistan Trade Union Defence Campaign. We have an account in London and our representatives will give you all the necessary details.

At the same time I would call on your organisation to raise a protest about what is happening with your government and with the diplomatic representatives of Pakistan (Embassies, High Commissions, etc.).

We have to make it clear to the generals that the international labour movement will not sit idly by when its sister organisations are being persecuted in Pakistan.

Counting on your solidarity,

Shahida Jabeen,
Secretary,
Pakistan Trade Union Defence Campaign,
Lahore, Pakistan
12th October 1999

Write and send donations to:

PO Box 6977,
London, N1 3JN,
England